

DE BANYOLES AL MAR NEGRE

Per SANTIAGO FRANCH JUANDÓ

Del que deia el secretari turc del barco, més aviat en veu alta, sols comprenia: TIQUET i MOTOR. Per la meua part, volia fer-li entendre PEDALS i AUTORITZACIÓ.

Gràcies als pedals, havia aconseguit dels agents de la companyia naviera a Istanbul, l'autorització de fer passar la BB com una vulgar bicicleta, sense pagar.

Però el secretari, el que veia era el motor, i el que no veia era el tiquet, i això el posava nerviós.

La discussió fou molt llarga; intervingué inclús el capità del vaixell. Mentrestant a la coberta de proa del "MARMARA" sols quedava la BB i una altra moto grossa que no havien deixat desembarcar. L'orquestra feia estona que havia arbat de tocar una marxa molt alegre que em va recordar un amic que viu molt lluny d'Espanya.

Finalment, gràcies a la intervenció d'uns senyors suïssos que parlaven turc, l'assumpte es resolgué a favor meu. Vaig tenir temps d'anar a missa. Era el dia de la Mare de Déu d'Agost de l'any 1963 al port d'El Pireu.

Com se m'havia ocorregut anar a semblant aventura en un mitjà de locomoció tan senzill, intentaré explicar-ho breument. Un diumenge a la tarda del mes de maig, quatre companys de Banyoles parlàvem de les properes vacances dintre d'un cotxe, camí de Palera, santuari del municipi de Beuda, prop de Besalú, on es venera el Sant Sepulcre. A tots va entusiasmar la idea proposada per un de la colla de fer un viatge pels països mediterranis, arribant fins a Grècia i Turquia. Mentre berenàvem al restaurant del Santuari, es parlà gairebé sols d'això. Ja ens vàiem a l'Acropolis d'Atenes o sota la cúpula de Santa Sofia.

Férem gestions enfocades a tal fi, i com que van sorgir inconvenients per part d'alguns dels companys en fer el viatge conjuntament, vaig decidir anar-hi sol o començar a passar. Em feia vergonya dir-ho, la meua intenció era anar-hi amb la BB, ciclomotor de 49 cc., únic mitjà de què disposava. Dit i fet. Vaig començar els preparatius sense parlar-ne gaire. Per a mi allò va ésser part de l'aventura. Viatjar té aques-

tes coses interessants: quan ho prepares, quan ho realitzes i ara que ho records.

La preparació durà gairebé un mes. Consistí en l'estudi de l'itinerari, distribució de les etapes, repàs general de la màquina, selecció de l'equipatge indispensable i la col·locació al seu lloc; a aquesta part vaig donar-hi molta importància. Puc dir que dels que anaven pel món en semblants mitjans, era un dels més ben preparats. Finalment els tràmits del passaport amb vacunes incloses. L'equipatge eren sis "bultos": sac de dormir, tenda de campanya, matalàs pneumàtic, bóta de cuir per al vi, una maleta i una motxilla. A més, fixada a la BB, una gran bossa de pell que feia de quarto dels mals endreços. A la maleta hi tenia l'indispensable per anar net i arreglat; a la motxilla aquelles peces d'ús més immediat: vestit de bany, impermeable i jaqueta de pell. En el quarto dels mals endreços, una mica de tot, des de sabates al botiquí que, gràcies a Déu, vaig fer servir ben poc. En total el pes era d'uns 35 quilos.

En estudiar l'itinerari, vaig tenir en compte sobretot, de seguir les carreteres de poques pujades, i per això vaig anar gairebé sempre pel costat del mar —la molta calor que feia era un convit a refrescar-me—. Després d'hores de córrer per les carreteres, era meravellós fer unes capbussades, menys durant les travessies en "barco", vaig banyar-me quasi cada dia.

En quant a les etapes, procurava fer de 200 a 250 quilòmetres per jornada. Per fer tant de camí m'era indispensable començar aviat, a la fresca, descansant al migdia i tornar-hi a la tarda fins a entrada de fosc. Buscava un lloc per dormir, un alberg, un càmping o una fonda en un poble petit. Tant la BB com jo ens ho havíem merescut. A la nit m'era prohibit seguir ruta, a la pobreta la llum li feia figa.

La vigília de la marxa fou un dia de gran excitació. Per postres arribaren uns senyors francesos als que vaig haver d'atendre precisament aquells dies! Amb prou feines vaig tenir temps d'acomodar-me dels amics...

A l'Auberge de la Jeunesse, hi havia un ambient molt simpàtic. L'edifici a Perpinyà d'aquesta Organització Inter-

nacional per a la Joventut, és modern i confortable. Després de legalitzar el meu carnet per tal de fer ús d'aquests albergs en el curs del viatge, ja era hora de dinar.

El menjar era barat, bo i abundant, i sobretot ho fou per al meu company potuguès, que s'incautà amigablement del meu bistec.

Allò de la joventut és bastant relatiu. A Pinoccio, localitat italiana de la província de Marcas, hi ha en el jardí de l'escola un monument al personatge que porta aquell nom, dotació de la municipalitat d'Ancona. Unes lletres diuen, més o menys: Els infants de 10 a 60 anys d'Ancona a l'immortal Pinoccio.

Havia sortit de Banyoles aquell matí a tres quarts de sis. Era un diumenge, el 15 de juliol. Vàrem passar la BB i jo per Cornella, Santa Llogaia, Sant Andreu de Terri, fins a la carretera general de Madrid a la Jonquera, i... món enllà.

A Figueres, vaig tenir ocasió de parlar amb mossèn Pont, que fou l'únic conegut que vaig trobar durant els 43 dies de viatge.

Creuàrem la frontera sense dificultats i a les 10 ja corriem per terres de França. Quin delit la BB!!! Tant la gasolina com les carreteres li provaven de debò. A les 11 arribàvem a Perpinyà.

El Rosselló és molt fèrtil en l'aspecte arqueològic; quant a la seva capital, cal fer menció del Palau dels Reis de Mallorca, construït per Jaume II, l'any 1296.

A les 5 de la tarda m'acomodava dels companys de l'alberg; un d'ells vaig trobar-lo de nou a Itàlia, prop de la Spezia. Era un americà que viatjava sol en una Mobilette.

PERPINYÀ-NARBONNE.- Bufava un vent molt fort; amb penes i treballs arribàrem a Narbonne. Era el final de la primera etapa. Estava cansat, però satisfet. Després de visitar una mica la ciutat, vaig dirigir-me al càmping. Un senyor, molt amable, va ajudar-me a parar la tenda. Tenia un gran martell, que va fer servir per a clavar els claus; el terreny era pedregós, i els CAL·LLOUS, segons ell deia, dificultaven la operació.

Les primeres hores dins la tenda van ser de descans; les altres no tant. El matalàs pneumàtic tenia un escapament. La paraula "caillou" va augmentar el meu vocabulari de francès.

Feia clar de lluna; l'ombra de la BB projectada damunt la lona, va fer recordar-me dels meus nebots. El dia abans havien fet "càmping" en el jardí de casa, utilitzant tots els meus estris d'excursió. El nen m'havia netejat acuradament la màquina...

Entre inflar el matalàs i preparar l'itinerari cap a la Camarga, vaig acabar de passar la nit.

A punta de dia, després de preparar els trastos, d'esmorzar i xerrar amb els veïns, estava a la carretera altra volta, la nacional número 113, que seguia fins a Montpeller, on vaig parar per tal de fer algunes compres; la principal una màquina fotogràfica. Ignorava llavors que era a Montpeller precisament on, el dia 2 de febrer de l'any 1208, hi va néixer un dels més grans reis de la nostra història: Jaume I el Conqueridor.

La Camarga és una regió certament interessant; a Arlès, la seva capital, estaven de festa major aquell dia. Al voltant del circ romà hi havia gran xivarri. A dins estava ple de gent presenciant una "corrida" de toros, que bé podríem dir-ne de toreros, doncs eren aquests els que corrien per tal d'arrencar una cinta que l'animal duia entre les banyes. El nom del guanyador, en l'últim toro, tenia fonètica espanyola: López, Pérez, Martínez...

Un accident, ocorregut feia poca estona, motivà que em deturés abans d'arribar a Les Baux en Provence, on pensava quedar-m'hi a dormir; vaig esperar l'ambulància a fi d'ajudar a carregar-hi els ferits.

Les Baux és una localitat pintoresca enmig d'una comarca sembrada de

ruïnes i resseca pel mistral. Al cim del poble, entre pedres mil·lenàries, hi ha l'alberg de la joventut. Tant el seu aspecte exterior com l'ambient de dins eren molt diferents del de Perpinyà. Les Baux dona nom al mineral bauxita, del qual s'obté l'alumini.

Des d'allí vàrem fer camí cap a Marseille, passant per Aix en Provence. El portapaquets es ressentia del l'excés de pes, i em fou precís fer visita a un taller de Salon. Un noi d'origen espanyol, que havia treballat a la casa Peugeot, m'atengué amablement, interessant-se pel meu problema i per l'estat general de la BB. M'anirà dient-me que amb una màquina com aquella podia anar molt lluny.

A Marseille vaig parar el temps just per visitar el seu port i descansar.

MARSEILLE-CÔTE D'AZUR.- Feia bo per banyar-se i sovint ho aprofitava; escollia platges solitàries, on podia vigilar la BB i la roba.

Vaig passar la Côte d'Azur tan de pressa com vaig poder, ja que la cosa era molt llaminera i, de quedar-me gaires dies per allà, el pressupost fàcilment s'hauria desequilibrat. A més tenia altres idees que m'animaven a seguir endavant.

Les autopistes que voregen el mar són formidables. De Nice a Montecarlo s'hi pot anar per tres carreteres diferents, que els francesos anomenen "corniches": la superior, la mitjana i la inferior. M'indicaren la del mig com a més adient.

El paisatge era francament meravellós; però el veure a sota l'altra carretera em feia rampellar, per tant com havia suat per arribar allà dalt.

El càmping de CAP MARTIN estava ple; així ho deien els rètols en diferents idiomes a l'entrada, si bé, després de parlar una estona amb el conserge, la meua companyia i jo podríem passar sense dificultats. I valia la pena, ja que és un dels terrenys millors d'aquella zona.

L'endemà de bon matí, neteja general. Amb el degut permís vaig estendre la bugada al costat de la botiga de comestibles on, entre d'altres coses vaig deixar-hi un parell de sabates, a fi de teure pes a la pobra BB. Com fos que a l'hora de la marxa la roba encara era molla, vaig dir que anava a Itàlia i que de tornada ja passaria a recollir-la. Havia passat un mes quan vaig tornar-hi, i en preguntar per les meves peces em digueren que ja eren eixutes. Eren encara en el mateix lloc on les havia deixat, i en efecte, ja eren eixutes.

De Cap Martin a la frontera italiana hi ha poc tros. Abans de mitja hora ja parlava amb el primer "carabinieri". Vaig canviar moneda; per 1.000 pessetes em donaren 10.000 lires; ja en tenia per sortir del pas. Allà mateix vaig fer treure la carta verda, per cas d'accident.

Ja era de nou a Itàlia. Malgrat que la coneixia de visites anteriors, sempre és interessant aquest país. Les seves carreteres tan formidables m'incitaven a fer camí sense torbar-me gaire. A Sant Remo vaig escriure alguna postal i, de seguida..., avall que fa baixada (almenys així ho sembla vist en el mapa).

Anant cap avall a l'alçada de Viareggio, vàrem sentir l'olor de la "Torre". Va semblar que la BB tenia curiositat per saber si, tal com diuen, està a punt de caure; doncs, una petita desviació de la ruta i cap a Pissa hi falta gent. Vàrem arribar-hi a temps, encara s'aguantava. En buscar una ombra per poder contemplar aquest impressionant monument, que feia de torre de campanar del majestuós Duomo, per si de cas, el vàrem triar una mica lluny.

PAESTUM.- Ja dintre la regió anomenada "MAGNA GRAECIA", a 40 quilòmetres al sud de Salerno i al costat del mar, es troben les restes del que fou una important colònia grega en el segle VI abans de Jesucrist.

Tres temples d'estil dòric donen un apecte impressionant al recinte, la majestuositat dels quals ressalta d'una manera extraordinària al capvespre, quan aquells grups ordenats de colum-

Rambla Joan Bordàs, 32
17220 Sant Feliu de Guíxols
Tel. 972 32 71 35 - Fax 972 32 71 36
santfeliu@tax.es - www.tax.es

Fem costat a la seva empresa

TAX ASSESSORIA I GESTIÓ

Més de 50 oficines a tota Espanya

- FISCAL
- LABORAL – LABORAL ON LINE
- COMPTABLE
- CORREDORIA D'ASSEGURANCES
- LEGAL
- AUDITORIA
- PROTECCIÓ DE DADES

Aprofitem per desitjar-vos unes bones festes de Nadal i Any Nou